

LA DALLA

Portaveu de l'Esquerra Independentista de Sant Just Desvern

La CUP presenta llista a les eleccions municipals

Tal com vam fer el 2019, la CUP hem obert el debat sobre la necessitat de presentar candidatura a les eleccions municipals d'enguany. En aquest procés hem tingut en compte la nostra militància, simpatitzants i gent vinculada al moviment popular del poble que està reeixint els últims anys. Després d'aquesta reflexió col·lectiva, la CUP tornarà a presentar-se a les municipals de Sant Just Desvern.

Durant aquesta darrera etapa hem pogut constatar de primera mà quina és la natura de les institucions capitalistes de l'estat espanyol. Observem com cada 4 anys se'ns convoca a les urnes per triar entre un seguit de polítics de professió, els quals, fan de productes com si es tractés del sortidor d'una botiga.

En les pomposes campanyes electorals aquests es presenten com als millors gestors brindant promeses. Però, a l'hora de la veritat, només els diferencien canvis cosmètics o parcials sense qüestionar l'estructura social i econòmica actual:

propietat privada, mercat, estat capitalista, treball assalariat. Diferents cares d'un mateix dau. En línies generals, aquestes institucions estan al servei de la classe dominant, la burgesia, la que ostenta els mitjans de producció. És per això, que entenem la nostra participació dins d'aquestes com una trinxera més de lluita, conscients de les seves limitacions i perills per no caure en l'oportunisme. Però alhora, ens brinden una eina on podem assolir unes certes conquestes i un altaveu per referenciar una alternativa per a la classe treballadora.

En el cas de Sant Just Desvern, **els últims 40 anys el municipi ha estat governat per un seguit de partits autoanomenats "progressistes"**. El PSC ha estat el gestor local del Règim del 78 i el partit pel qual aposta fortament Foment de Treball per garantir els seus privilegis arreu del Principat. Iniciativa ha estat la seva crossa més fidel, fent el paper d'esquerra institucional moderada edulcorant les polítiques de verd. ERC, també va formar tripartit amb

les formacions anteriors, l'última legislatura va passar a l'oposició, probablement sacsejada pels esdeveniments de l'octubre del 2017, pressionada per l'aparició de noves candidatures independentistes d'esquerres i veient que no podien créixer a l'ombra del PSC. **Destaquem com la governabilitat del darrer mandat ha estat pactada amb un exregidor de ciutadans, i el partit postconvergent més dretà i nostàlgic del pujolisme.** Tot plegat ha fet de Sant Just un poble cada cop més elitista i dormitori.

Dins d'aquesta conjuntura, la CUP hi torna: amb més força, bagatge d'aprenentatge i més militància.

Fins ara hem desplegat un seguit de lluites concretes:

- Remunicipalitzar serveis públics davant la privatització,
- el dret a l'habitatge digne,
- defensar Collserola i el seu entorn natural,
- Impulsar eines de democràcia directa,
- rebaixar els sous dels regidors i càrrecs de confiança,
- Promoure eines de participació veïnal en la gestió dels mitjans de comunicació locals públics per garantir el dret a la informació, la llibertat d'expressió i el pluralisme polític.

Recollim i ampliem aquestes reivindicacions dins un programa mínim per guanyar drets i amb la brúixola dels nostres objectius estratègics que ens marquen el nord: uns Països Catalans Independents, Socialistes, Feministes i lliures d'opressió.

La Llista

- 1 Aleix Abadia Huguet
- 2 Anna Vilanova Fernández
- 3 Lluc Tost i López
- 4 Sònia San José Amat
- 5 Marc Villén Condeminas
- 6 Marta Herranz Lozano
- 7 Francesc Xavier Duran Sanmartí
- 8 Laia Casas i Abella
- 9 Laura Poll Barrera
- 10 Ferran Cera Alavedra
- 11 Albert Malaret Brunet
- 12 Helena Ardèvol Verdiell
- 13 Pol Bordas Coma
- 14 Júlia Hernández Martínez
- 15 Maria Aurora Taboada Basanta
- 16 Cinta De Paz Taxé
- 17 Carles Benítez Baudés

RESERVA

- 1 Carles Garcia Salas (INDEPENDENT)
- 2 Sònia Tella Arbós
- 3 Berta de la Maza Burrull
- 4 Vicenç Llàcer Fuentes
- 5 Georgina Manrique Ramos
- 6 Jordi Cortès Franch (INDEPENDENT)
- 7 Maria Concellón Nieto
- 8 Bernat De Paz Taxé
- 9 Cocó Vilarasau Farré (INDEPENDENT)
- 10 Enriqueta Vilanova Ribó

*Som l'única candidatura
amb un projecte polític
que proposa canvis estructurals, capaç de
mobilitzar gent de diferents edats,
que no acceptem el «no hi ha alternativa»
al sistema capitalista i al model de poble dormitori.*

*Al lector l'instem a decidir,
entre ser pes mort de la història
o part activa del canvi.*

*Perquè com deia Miquel Martí i Pol:
«Plors i laments de què serveixen?»*

Gent que lluiti és el que cal

Debat sobre l'accés a l'habitatge

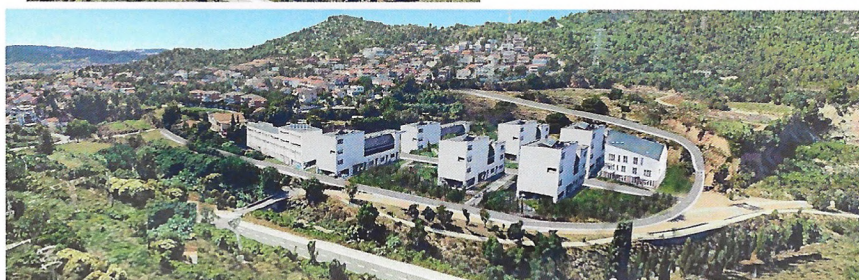
En l'anterior número de *La Dalla* vam comentar com el model d'urbanisme de les darreres dècades a Sant Just Desvern ha d'afrontar el repte del «**creixement sostenible**» si això és aquí possible: créixer respectant l'entorn natural del parc de Collserola, la vall, la riera i cadascun dels ecosistemes naturals que fan de la nostra població un poblet envejable.

Avui afrontem altres debats no menys importants i que haurien d'anar acompanyats d'aquesta visió ecologista i del compromís de sostenibilitat. Gràcies al debat organitzat per la revista *La Vall de Verç* vam poder escoltar els arguments del triangle d'interessos que intervenen en el problema de l'accés a l'habitatge: Val a dir que es tracta d'un debat complex i que caldria haver delimitat una mica més l'abast de la conversa; finament es va barrejar compravenda i lloguer, dret de la propietat i dret d'accés a l'habitatge, habitatge protegit i habitatge per a joves. Més encertat trobem, va ser el darrer comentari que va tancar l'acte que ressituava la qüestió preguntant: «**és possible mantenir a Sant Just l'actual model de creixement?**»

La part **usuària** del mercat de lloguer, representat pel Sindicat de Llogateres va aportar nous arguments que fins ara han estat obviats. Les llogateres han hagut de syndicar-se per fer front juntes a les agressions per part de les elits propietàries: grans tenidores, fons d'inversió, intermediàries financeres i també, cal dir-ho, institucions públiques que s'han mostrat incapaces de donar resposta a qui ha quedat desprotegida enfront d'aquests atacs.

A les llogateres se'ls imposa increments de preu sense cap mena de regulació ni protecció; se'ls pressiona per signar contractes de lloguer sense comptar amb assessorament, se'ls demana dipòsits inassumibles, no se'ls retorna les fiances i a vegades, se les pressiona per deixar la llar per obtenir un guany major.

D'aquesta darrera situació, se'n diu desnonament invisible: la llogatera sense recursos, deixa casa seva pensat que no podrà fer front al nou preu que se'ls reclama per a la renovació. Ben segur que hi ha altres situacions que fins ara han estat invisibles, però que caldria denunciar i per les quals caldria una regulació justa. La part **propietària**, es va manifestar a la defensiva.

De fet, es tractava d'una administració de finques massa identificada amb la propietat; no pas amb les llogateres. Es van victimitzar acusant una inseguretats jurídica després de diversos canvis legals, sense acceptar que els darrers governs neoliberals han dictat una regulació els ha estat favorable. Res van dir quan la reforma de la llei que descartava els contractes vitalicis i reduïa a tres anys els contractes de lloguer els jugava a favor. A parer nostre, no van mostrar cap intenció d'emfatitzar i trobar solucions al problema plantejat. Només van ser capaces de posar els arguments del Sindicat de Llogateres i les dades reivindicant el mercat i sense aportar cap proposta per la seva part. Van reclamar el seu dret a fer negoci amb el dret de l'habitatge.

Finalment, l'actual **Govern municipal**. A Sant Just es presumeix sovint de ser el municipi on més habitatge protegit s'ha construït en quaranta anys de governs socialistes i amb coalicions. Caldria, però conèixer quants d'aquests pisos, en règim de compra, s'han incorporat ja al mercat privat; quants pisos queden en règim de protecció oficial. Al final, es tracta de pisos finançats amb diners públics que han acabat engreixant un mercat especulatiu.

No els vam sentir fer autocrítica sobre les polítiques actuals d'incentius fiscals pels fons d'inversió que tenen condonat en un 99% l'impost de compravenda. Van argumentant que tampoc tenien massa competències, el clàssic joc de la política que no accepta cap responsabilitat pròpia i culpa l'organisme contrari.. digues-li Generalitat, Diputació, Consell Comarcal... el que calgui mentre sigui en mans de l'adversari polític.

Tampoc no els vam sentir comentar com el PSOE ha estat al govern central durant els darrers quatre anys fent front a totes les iniciatives legals que des de Catalunya pretenien aportar solucions. Resulta que l'administració municipal no vol acceptar cap responsabilitat, la propietat no vol perdre cap privilegi i la llogatera s'ha afartat de ser l'ase de tots els cops. Aviat, si continuem parlant d'habitatge, haurem d'afrontar el tema de la vall, la junta de compensació i com això no s'ha resolt durant aquests quaranta anys de governs socialistes, i com es pretén tancar per dalt amb un altre procés participatiu de pega.

Certament, l'urbanisme transforma de manera definitiva la realitat del poble: haurà de ser cosa de totes

Recuperem la iniciativa i co

“La vitalitat d'aquelles lluites democràtiques mogudes per la societat civil, encara evidentment emparades i a la vegades articulades per formacions polítiques clandestines, va suscitar l'esperança que una vegada arribada la democràcia, aquests moviments socials contribuirien a donar-li un caràcter de democràcia plenament participativa. No va ser així, en part per les regles del joc imposades per la Transició, en part per la covardia de les formacions polítiques d'esquerra que van témer el basisme desestabilitzador dels moviments socials i molt preferentment el dels veïns. La pèrdua de protagonisme dels moviments socials va repercutir en la progressiva mediocritat de la democràcia participativa”

Amb aquesta cita de Manuel Vázquez Montalbán, on es resumeix la gerra d'aigua freda que va suposar la “transició” cap a totes aquelles persones que creien en la construcció d'un nou estat que es deslligués completament de la dictadura i que permetés crear unes estructures estatals modernes i plenament democràtiques, vo-lem iniciar aquest breu article sobre el moviment popular a Sant Just.

Històricament, els moviments populars han estat especialment forts en els períodes de crisi. No essent una excepció, en el context de la caiguda del règim franquista, els moviments populars, van aflorar per tal de recuperar aquells espais que feia anys que se'ls havien negat. Van ser anys en que la il·lusió del canvi de cicle va permetre que durant la dècada dels 70 el moviment popular fos ben viu. No obstant, aquesta eufòria transformadora no trigaria en rebaixar-se.

A mesura que s'anaven definint les noves estructures que regirien l'estat espanyol, es constatava que el que prometia ser una transició cap a un estat plenament democràtic, va ser, de facto, un lleuger canvi retocant només la façana i afegint alguns apèndixs per democratitzar el poder. Es perdia doncs, una oportunitat d'or per crear instruments que garantissin una participació activa dels ciutadans en el dia a dia de la política.

Aquesta estructura del poder diferenciava de l'esfera política de la social garantint allunyar la ingerència de la societat civil en la política reduint-la a una participació anecdòtica cada 4 anys; i traslladant la presa de decisions en mans únicament dels partits polítics que juressin no qüestionar l'ordre establert.

Això va situar la majoria d'organitzacions socials i polítiques nascudes en els 70 en una posició

de marginalitat que va fer que l'activisme social i polític entrés en període de desànim. Sant Just no va ser una excepció.

La principal organització aglutinadora del moviment popular fou l'Associació de Veïns, presentada públicament el gener del 1975. En el context d'aquells anys de construcció, no sorprenen que entre els seus estatuts hi haguessin punts com el de col·laborar amb el professorat per tal de garantir la bona marxa de les escoles o el de la coordinació amb altres entitats públiques per a la cura de la neteja, la higiene i la seguretat del poble.

Una associació nascuda d'un grup de persones que, lluny de conformar-se amb un mer rol observador del dia a dia del municipi, volien agafar-ne la iniciativa.

El 1979, amb les primeres eleccions municipals i la constitució del primer govern postfranquista, l'Ajuntament es va obrir més a les entitats.

La creació dels Consells Populars permetia als veïns poder dir la seva davant uns regidors oberts, atents i dialogants i que creien en aquests espais d'expressió popular. No obstant, aquesta institucionalització de les de-

Construïm consciència popular

mandes dels ciutadans va portar a l'arraconament de certes tasques abans dutes a terme per l'AV. Això, juntament amb una consolidació de la situació política va portar a una davallada de la mobilització popular fins que el 1984 l'AV decidia "congelar-se".

Amb la desaparició de l'AV, Sant Just entrava en un període en que els ciutadans quedaven orfes d'una entitat que aglutinés, que dinamitzés la mobilització de les persones i que fes de contrapoder. Malgrat el ressorgiment de l'AV, aquesta ja no va aconseguir la dinamització de la ciutadania com s'havia fet abans i la voluntat dels santjustencs d'incidir en el futur del municipi va anar disminuint.

Paral·lelament a aquest context de desmotivació de la població s'hi suma la de la projecció des de finals del segle XX, per part del govern municipal, d'un poble per a gent benestant, amb uns augments de població desproporcionats i amb la imatge cap en fora de la tranquil·litat i la seguretat com a estendards.

Cap d'aquestes mesures ajudaven, ni ajuden, en cap cas, al reeiximent dels moviments populars. Sí bé és cert que hi ha hagut certes organitzacions o grups de persones que en determinats moments s'han organitzat per canalitzar reclames, **com en el cas de la Plataforma Cívica en defensa de la Vall de Sant Just Desvern, aquestes per norma general han estat limitades a lluites concretes i no han aconseguit aglutinar el conjunt de neguits dels santjustencs.**

Aquest context tant genuí de Sant Just, accentua encara més les conseqüències del sistema

capitalista: individualització de les nostres vides, i per tant dels nostres malestars; i manca de confiança en els veïns com a eina de cooperació per a la resolució de problemàtiques comunes.

El govern municipal s'ha beneficiat d'aquesta situació apostant per un paternalisme polític que es tradueix en fer contents als veïns cada cop que tenen una petita queixa i apadrinant gran part d'aquelles entitats associatives que, en un cert moment, podrien esdevenir pal de paller per a la mobilització ciutadana.

Així, ara mateix vivim en un municipi endormiscat on uns gestors polítics s'encarreguen d'anar administrant somnífers a la vida santjustenca facilitant la vida a aquelles organitzacions no sorolloses i silenciant aquelles que qüestionen el status quo.

Els moviments populars, a part de ser punt de trobada de persones que comparteixen una realitat social o geogràfica, són espais de reflexió, organitzats i espontanis, en els que l'intercanvi de problemàtiques i estratègies per a avançar permeten teixir xarxa entre veïns. Sant Just en aquesta aposta del govern

per a l'elitització dels seus habitants i la construcció d'un poble dormitori ha aconseguit durant anys mantenir el que ells anomenen "pau social" i evitar aquests espais de transformació i contrapoder.

No obstant, en el context de crisi actual, i en especial la de l'habitatge, la situació s'escapa de les mans del govern municipal. Veiem com, conscients que han contribuït a crear un monstre, ara s'escuden en institucions superiors per apel·lar a possibles solucions.

Aquest problema en concret afecta de primera mà a bona part dels santjustencs (quan parlem de santjustencs no ens referim a la gent que ve a dormir, si no a la gent que fa vida a Sant Just), en especial al jovent, i que sorprenentment, prefereixen marxar a altres pobles abans d'aixecar la veu.

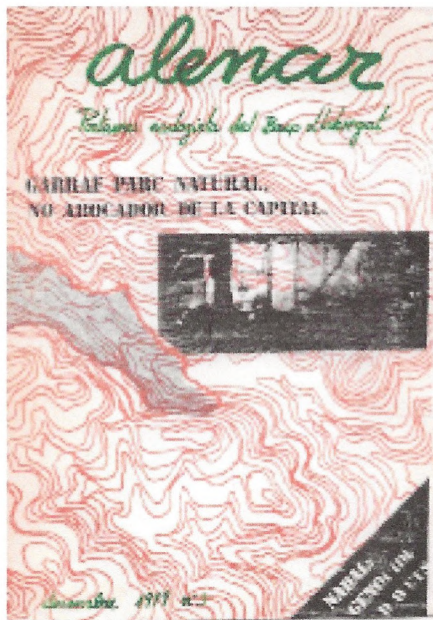
La manca de cultura comunitària ens porta a acceptar els problemes com a realitats immutables sobre les quals no tenim res a fer més enllà de resignar-nos.

Davant aquesta situació cal recuperar la iniciativa i construir consciència nacional.

Més de 50 anys de lluita ecologista als Països Catalans

Un dels detonants d'aquest moviment al Baix Llobregat fou el projecte de l'abocador del Garraf del 1972, contra el qual es van produir mobilitzacions significatives. Malauradament, no van ser suficients per aturar-ne la construcció, i l'abocador no es va tancar fins el 2006.

Durant aquest temps, s'hi van enterrat 27 milions de tones de residus, contaminant les aigües subterrànies, produint enormes quantitats d'emissions, deformant el terreny i causant tremolors. El 2022 van acabar les obres de restauració de l'entorn, però es preveu que les conseqüències del desastre s'allarguin 50 anys més. En total, un segle podrint el Massís del Garraf des de dins.

Si resseguim el fil verd de la lluita ecologista fins a l'actualitat, trobarem centenars de plataformes i grups que han defensat el territori de totes les agressions imaginables. Al Baix Llobregat, el front ecologista és nombrós i actiu. Potser un dels casos més sonats fou el Pla Caufec, a Esplugues, que destaca per la dura lluita veïnal durant 20 anys i la intensa repressió que van patir els ecologistes. I també a Sant Just es desplega la lluita ecologista, sota el lema «Salvem la Vall: és Collserola», des de fa 19 anys. Tanmateix, cada vegada pren més força una nova forma d'ecologisme que s'allunya

d'aquest model de lluites locals contra projectes concrets i que té tres característiques definitòries. En primer lloc, és un moviment eminentment juvenil. Les noves generacions som conscients que serem nosaltres les que patirem les greus conseqüències del cataclisme climàtic i hem decidit posar-nos en acció. En segon lloc, entén que la lluita local no és suficient; entén que, encara que aturéssim tots els macroprojectes, no es frenaria el canvi climàtic. Per això s'organitza a escala internacional, com és el cas de Fridays for Future o Extinction Rebellion, i té per objectiu salvar el planeta en conjunt i les condicions que ens permetin viure-hi. I, en tercer lloc, és un moviment creixentment anticapitalista.

Però quina relació hi ha entre l'ecologisme i l'anticapitalisme? Ras i curt, són lluites indistingibles. Sota el capitalisme, el funcionament general de la societat no està sota el control conscient de la humanitat. Al contrari, és l'anarquia del mercat que determina com es mou el món. Què es produeix? Allò que es pugui vendre i doni beneficis. Com es produeix? Sota les condicions òptimes per a maximitzar la rendibilitat de les inversions. Això implica que seguirem contaminant

el planeta mentre sigui la manera fàcil de fer diners. I la realitat és que després de cimera, congressos, protocols i acords entre estats no s'ha solucionat el problema. Quin govern està disposat a prendre mesures ecologistes contundents? Cap ni un. I, si algun s'hi atrevís, seria enfonsat per les elits econòmiques en veure perillar els seus beneficis.

En definitiva, és evident que l'ecologisme serà anticapitalista o no serà. Ens hem d'alegrar, per tant, que aquestes noves tendències juvenils apareguin en un moment de ressorgiment de l'interès i la producció teòrica al voltant de l'ecologisme al si de la tradició marxista.

És el moment d'unir aquestes lluites i avançar cap a la superació de l'estat actual de les coses. Per una societat sense classes capaç d'organitzar-se racionalment i sostenible en el temps. **Arran Sant Feliu- Sant Just**

Perquè la bandera roja de la revolució és més verda que l'estafa del Green New Deal i que totes juntes, aixequem-la de bell nou!

“Tota política *lingüística* que no fem nosaltres serà feta contra nosaltres”

Els aforismes, especialment de **Joan Fuster**, cal tenir-los presents: ens obrem un món de reflexió en poques paraules i així ens hem atrevit a fer-ne ús per denunciar la situació del català. La llengua és sovint al centre del debat polític

Així ha de ser si acceptem que la política és la manera que tenim d'acordar com organitzem les nostres vides en comú, també la llengua. El problema es crea quan la qüestió comença a estar massa present. Quan l'ús normalitzat del català és qüestionat. Quan la llengua esdevé un tema de debat pervertit que persegueix altres interessos aliens a la cultura. Quan respon a objectius que res tenen a veure amb el consens. Quan se'n fa arma política només amb la intenció de generar divisió, crear sensació de marginació del castellà, llaurar odi contra el català. Això ha passat amb el català... sempre. Sempre que ens situen en el marc de l'estat espanyol qui vincula el projecte polític d'Espanya amb una única llengua: la seva.

No sorprendrem ningú si donem un cop d'ull enrere per descobrir com, un cop i un altre, des de les diverses formes polítiques d'aquesta Espanya que mai ha sabut convèncer com a estat, s'ha disparat contra el català. Hem vist com al llarg dels segles s'ha agredit i menyspreat la nostra llengua. Des dels decrets absolutistes de Nova Planta, la prohibició de la llengua durant el franquisme o l'actual defensa de la sacrosanta *constitució* que obliga a conèixer la llengua oficial de l'estat: la castellana i proclama una "especial respecte i protecció" a la resta de llengües oficials de l'estat que no s'ha cregut mai, ni ha tingut intenció de practicar. Hem vist com al llarg dels anys, s'ha manipulat els arguments per acabar malmetent l'acord que hem compartit durant tant de temps i que pensàvem consolidat: el model d'immersió a l'escola. Model avui amenaçat amb una pèrfida sentència que pretén imposar un percentatge, inaplicable en realitat lingüística. Veiem com també a les institucions europees la llengua ha esdevingut l'excusa per intentar tombar el català a l'escola per part de polítics monolingües que no volen parlar en català.

Estem comprovant esparverades, com les parlants dels Països Catalans acaben sent denunciades quan reclamen el seu dret a ser interpellades en català. Denunciades i fins i tot sancionades econòmicament per les mateixes institucions públiques que han de defensar la llengua. Totes les opinions discriminatòries, els menysteniments com a llengua de cultura i ciència, les prohibicions per fer-ne un ús normalitzat, les denúncies davant la justícia de grups d'interès espanyolistes, les sentències de part... Tot això amb un únic objectiu: esborrar la història, la cultura, la identitat dels Països Catalans que tanta nosa fa al seu projecte «*espanya*» -que es diu plurinacional, però no s'hi reconeix. Tot amb l'únic propòsit de combatre la legítima aspiració d'alliberament nacional. Per tal d'afrontar aquesta situació contra l'ús normalitzat de la llengua, cal repensar conjuntament la contesta i fer

front comú. **Responent** de manera contundent els atacs recurrents que es fa a la llengua amb falsos debats sobre els drets lingüístics que defensen l'ús de la llengua materna, només quan és el castellà.

Denunciant la desídia, renúncia o ineficiència de les nostres pròpies institucions per a fer complir les lleis de normalització del català a tots els àmbits. Reclamant el nostre dret a ser atesos en català. **Implicant-nos** individualment en la defensa dels nostres drets lingüístics parlant en català sempre, arreu. També al poble. Cal fer campanyes sobre l'ús normalitzat del català, als comerços, a les escoles, al mercat, a la policia, a la ràdio, al consistori, als carrers, al CAP, a cal notari, a l'administració de finques, amb els treballadors municipals, amb els usuaris.

Arreu amb tothom per donar suport a la llengua minoritzada que és a més, la nostra, la llengua pròpia del país. Per això, reclamem que el consistori de Sant Just faci el necessari per assegurar la presència normalitzada del català a tots els àmbits. Que se senti especialment compromès a reivindicar l'ús de la llengua al poble. Que faci quantes campanyes institucionals en favor del català calgui. Que cadascun dels regidors s'impliqui personalment en la defensa i l'ús normalitzat, habitual i correcte del català.

Activem les eines de participació veïnal!

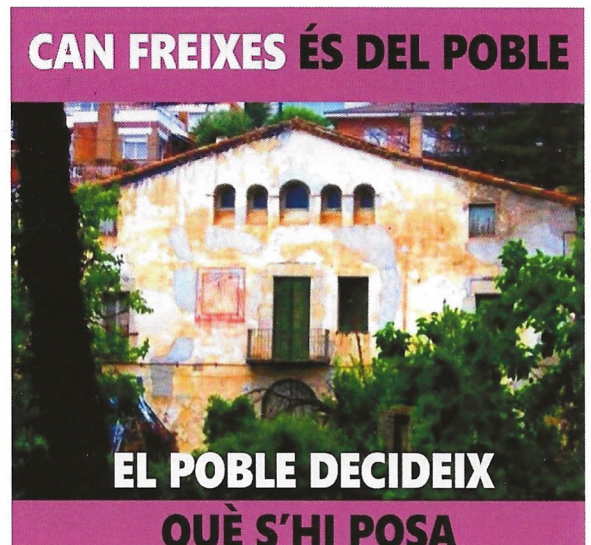
Entenem la participació veïnal com el dret d'intervenir, de forma individual col·lectiva, en la definició i l'aplicació de les polítiques públiques a través de processos de consulta, deliberació, decisió, implementació i avaluació sobre qualsevol assumpte de la seva competència, a través dels òrgans i els mitjans de participació local. En aquesta línia, volem fer un pas decidit cap a una democràcia participativa i directa.

És per això que cal avançar cap a un nou model en què sigui el conjunt del poble el que participi les decisions clau en política municipal. El bon funcionament del poble no és una responsabilitat exclusiva de l'Administració municipal: la participació activa en entitats i associacions, la coresponsabilització en les decisions que a afecten a tothom.

L'objectiu és generar espais de participació i decisió popular directa i vinculants que fugin de les dinàmiques de la mera gestió municipal. L'objectiu, també és incrementar la participació de la població en els afers públics i la vida col·lectiva del poble.

Durant els anys de govern municipalista socialista no han aflorat la diversitat de eines de participació amb les que compte el veïnat per incidir políticament. Sí que es de veritat que hi han hagut processos participatius, però la majoria no han comptat amb l'impuls i la transparència desitjada, la qual cosa ha generat més d'un desencís i frustració. D'altra banda, en aquest mandat hi hagut un intent de crear un anomenat Consell de Ciutat que es va perdre pel camí pel seu tarannà dirigista i gens democràtic.

Per evitar-ho, pensem que cal refer el Reglament d'Organització (ROM) i paral·lelament el Reglament de Participació que doni pas a les consultes populars, pressupostos participatius, un Consell de Poble, debats col·lectius, consells municipals, Audiències Públiques i que contempli també la figura del Síndic de Greuges, del qual ja van parlar el passat número de *La Dalla*.

SANT JUST

SEGUEIX-NOS A:

@CUPSANTJUST

CUPSANTJUST@GMAIL.COM
CUPSANTJUST.CAT

**UNEIX-TE
A L'ESQUERRA
INDEPENDENTISTA!**